

Stretnutie, ktoré zmenilo môj život

„Taak a tu ju máte, blahoželám. Je zdravá ako rybička, váži štyristopäťdesiat gramov a ešte pred chvíľou nám dokazovala, aké ma silné pľúca,“ usmeje sa blondavá sestrička a podáva mi malý ružový balíček. Opatrne ho vezmem do náručia a pohybom, ktorý ma mama nútila skúšať si na Sarinej bábike, si dieťaťko priviniem. Pomaly odhrniem lem ružovej zavinovačky a skúmam ten malý zázrak. Voní krásne bábätkovsky a na krehkej hlávke má tmavé páperie. Malý rozkošný noštek, drobné mierne odstavajúce ušá, pekne vykrojené, spokojne odfukujúce ústočká a jemnučké ružové viečka s tými najdlhšími mihalnicami. Áno, bezpochyby je to to najkrajšie bábätko na svete. Vraj si to myslia všetky matky o svojich deťoch, ale odteraz ja jediná oprávnená.

„Zavolám vašu rodinu?“ opäť ku mne pristúpi sestrička.

„Áno, ďakujem,“ zašepkám a vďačne sa na ňu usmejem.

Sestrička sa síce snaží zatvoriť dvere čo najtichšie, ale mojej malej princeznej nič neujde a zamrví sa mi v náručí. Na chvíľu sa sebecky poteším, že konečne uvidím, aké má očká, no ona len o kúsok posunie hlávku a zase sa spokojne uloží. Mierne sklamane sa zaborím hlbšie do vankúša, ktorý mám za chrbtom. Chvíľu na to sa však, akoby mi čítala myšlienky, znovu pomrví a pomaly otvorí očká. Sú modré, prenikavo svetlomodré, tmavnúce smerom k okrajom dúhovky, a hľadia priamo na mňa. Srdce mi zovrie a do očí sa mi nahrnú slzy.

„Ja viem, ja viem. Prepáč mi...“ vytisnem zo seba a slzy sa mi prúdom spustia po lícach.

Cítim, že od tejto chvíle sa môj život bude točiť len okolo tohto malého stvorenia a mám chuť prefackať sa za to, že som na začiatku vôbec pomyslela na potrat. Cítila som sa vtedy tak osamelo, Max odmietol, že by dieťa mohlo byť jeho a všetko sa na mňa rúcalo. Pomaly ju pohladím po hebkom líčku a ona zase privrie viečka a upokojí sa, akoby mi chcela povedať, že chápe, a že mi odpúšťa. Celé telo mi zaleje nepredstaviteľne silný pocit lásky, ktorého náznaky som cítila celých deväť mesiacov a viem, že aj keby ma to malo stáť život, zabezpečím svojmu dieťaťku čo najlepší život a zahrniem ho toľkou láskou, že ani nepostrehne, že pri ňom nestojí aj jeho ocko. Do dverí strčí hlavu moja mama žiariaca ako lampión.

„Môžeme, mamička?“ šibalsky sa spýta. Vždy som totiž volala ja ju mamička a po prvýkrát tak môže volať aj ona mňa. Prikývnem a spoza jej chrbta sa už nedočkavo prešmykne Sara.

„Áno! Je to dievčaťko! Som prvá v triede tetou! Budeme si kupovať rovnaké oblečenie!“ výska a tancuje okolo mojej postele. Mama tiež nedočkavo pristúpi k posteli a natáhuje k nej ruky.

„Je nádherná,“ rozplýva sa a láskyplne skúma jej tváričku. „Ako sa bude volať?“

„Elizabeth,“ odpoviem hrdo.

Margaréta Jungová, IV.AB